1964 సుప్రీం కోర్టు రిపోర్టులు (6) 437

కె.సి.థామస్, ఫస్ట్ ఇన్కమ్ టాక్స్ఆఫీసర్, బాంబే

వర్సెస్

వసంత్ హీరాలాల్ షా మరియు ఇతరులు

(సిన్హా, భువనేశ్వర్ పి(సిజె), సుబ్బారావు, కె., దయాళ్, రఘుబర్, అయ్యంగార్, ఎన్.రాజగోపాల, ముధోల్కర్, జె.ఆర్.)

ఆదాయపు పన్ను - తప్పించుకున్న ఆదాయం - 8 సంవత్సరాల గడువు ముగిసిన తరువాత మదింపు కోసం జారీ చేయబడిన నోటీసు -అనుమతి అవసరమైతే - భారతీయ ఆదాయం - పన్ను చట్టం, 1922 (1922 యొక్క 11). సెక్షన్లు 34(ఐ), 34(2), 34(3) ప్రకారం.. 1953 చట్టం XXV మరియు 1956 చట్టం XVII ద్వారా సవరించబడింది.

1944-45 మదింపు సంవత్సరానికి రూ.47,595 ఆదాయానికి సంబంధించి ఆదాయపు పన్ను చట్టం 1922 సెక్షన్ 34(1) కింద ప్రతివాదులకు నోటీసులు జారీ చేసింది. చట్టంలోని సెక్షన్ 34(1)లోని సీఎల్ (3) ప్రకారం సెంట్రల్ బోర్డ్ ఆఫ్ రెవెన్యూ నుంచి అవసరమైన అనుమతి తీసుకోకుండా ఆదాయపు పన్ను శాఖ అధికారి ప్రతివాదులపై చర్యలు తీసుకోవడం వల్లనే ఈ నోటీసు సరికాదని ప్రతివాదుల వాదన. సెక్షన్ 34(1) కింద జారీ చేసిన నోటీసును సవాలు చేస్తూ ప్రతివాదులు హైకోర్టులో రిట్ పిటిషన్ దాఖలు చేశారు. హైకోర్టులో ప్రతివాదులు విజయం సాధించారు.

1) నిబంధనలోని క్లాజ్ (3) కింద మంజూరు. అయితే నిబంధనలోని క్లాజ్ (2) కింద నోటీసు జారీ చేసినప్పుడు మాత్రమే సెక్షన్ 34(1) అవసరం. క్లాజ్ (2) కింద ఎట్టిపరిస్థితుల్లోనూ విఫలం కావడం లేదని శాసనసభ చెప్పినప్పుడు దాని అర్థం అదేనని స్పష్టమవుతోంది. క్లాజ్(iii)లో ఉపయోగించిన "ఏదైనా సందర్భంలో" అనే పదాలు క్లాజ్ (II) కింద నోటీసు జారీ చేయగల కేసును మాత్రమే సూచిస్తాయి. తప్పించుకున్న ఆదాయం లక్ష రూపాయలు లేదా అంతకంటే ఎక్కువ ఉంటేనే అటువంటి నోటీసు జారీ చేయవచ్చు. క్లాజ్ (iii) క్లాజ్ (ii) కింద నోటీసు జారీ చేయబడినప్పుడు మరియు CL నిర్మాణంలో ఉన్నప్పుడు అటువంటి అనుమతి అవసరం. (ii) తప్పించుకున్న మదింపుల తరగతికి సంబంధించి ఎటువంటి నోటీసు జారీ చేయబడదు, సెంట్రల్ బోర్డ్ ఆఫ్ రెవెన్యూ యొక్క అనుమతి అవసరం లేదు. సెక్షన్ 34లోని సబ్ సెక్షన్ (3)కు రెండో నిబంధనగా మరేదైనా నిబంధన ద్వారా నోటీసు జారీ చేస్తే, అది సెక్షన్ 34లోని సబ్ సెక్షన్ (1)లోని క్లాజ్ (3)లో పేర్కొన్న "మరేదైనా సందర్భంలో" నోటీసు అవుతుంది మరియు అటువంటి సందర్భంలో అవసరమైన అనుమతి కమిషనర్ కు మాత్రమే ఉంటుంది. ఈ కేసులో అటువంటి అనుమతి లభించింది మరియు అందువల్ల, సెంట్రల్ బోర్డ్ ఆఫ్ రెవెన్యూ యొక్క అనుమతి పొందనందున నోటీసు చెడ్డదని చెప్పలేము.

ప్రస్తుత సందర్భంలో మదింపు నుంచి తప్పించుకున్న ఆదాయం లక్ష రూపాయల లోపు ఉందని, మదింపు సంవత్సరం నుంచి ఎనిమిదేళ్లకు పైగా గడిచిపోయిందని, దీనికి సంబంధించి ఆదాయం మదింపు నుంచి తప్పించుకున్నట్లు ఆరోపణలు ఉన్నాయి. అందువల్ల క్లాజు (2) కింద ఎలాంటి నోటీసులు జారీ చేయలేమని స్పష్టం చేసింది.

(ii) లక్ష రూపాయల కంటే తక్కువ మొత్తం, ఎనిమిదేళ్లకు పైగా గడిచిపోయిన కేసుకు సెక్షన్ 34(3)లోని రెండో నిబంధన నిబంధనలు వర్తించవని హైకోర్టు స్పష్టం చేసింది. సెక్షన్ 34లోని సబ్ సెక్షన్ (3)లోని రెండో నిబంధనను మొదట 1953 చట్టం 25 ద్వారా, ఆ తర్వాత 1956 చట్టం 18 ద్వారా సవరించిన విషయాన్ని హైకోర్టు విస్మరించింది. 1956 నాటి సవరణ

సెక్షన్ 34(1) మొత్తాన్ని శాసిస్తుంది, దీని ఫలితంగా సెక్షన్ 34(1)లోని మొదటి నిబంధనలోని క్లాజ్ (2)లో పరిమితి కల్పించిన పరిమితిని కూడా కలిగి ఉంటుంది. 1956 సవరణ చట్టం ద్వారా కాకపోయినా, 1953 సవరణ చట్టం ద్వారా ఈ కేసును పరిపాలించినా ఫలితం ఒకేలా ఉంటుంది.

సివిల్ అప్పీలేట్ పరిధి: సివిల్ అప్పీల్ నెంబరు 688 ఆఫ్ 1962.

బాంబే హైకోర్టు 1958 ఏప్రిల్ 1న ఇచ్చిన తీర్పు, 1957 దరఖాస్తు నంబరు 202లో ప్రత్యేక సెలవుపై అప్పీల్.

పిటిషనర్ తరఫున ఎన్.డి.కార్ఖానిస్, ఆర్.ఎన్.సచ్తే.

ప్రతివాదుల కోసం ఐ.ఎన్.ష్రాఫ్.

జనవరి 29, 1964. జస్టిస్ ముధోల్కర్ కోర్టు తీర్పు- భారత ఆదాయపు పన్ను చట్టం, 1922లోని సెక్షన్ 34(1) కింద బాంబే మొదటి ఆదాయపు పన్ను అధికారి జారీ చేసిన నోటీసును సవాలు చేస్తూ దాఖలైన రిట్ పిటిషన్లో బాంబే హైకోర్టు ఇచ్చిన తీర్పుపై స్పెషల్ లీవ్ అప్పీల్ ఇది. ఈ నోటీసు చట్టరీత్యా చెడ్డదని సంప్రదాయానికి మద్దతుగా రిట్ పిటిషన్ లో ప్రతివాది వివిధ కారణాలను కోరారు. అయితే హైకోర్టు ఆ వాదనల్లో ఒకదాన్ని మాత్రమే విచారించి, దానిని అంగీకరించింది, ప్రతివాదులు రిట్ పిటిషన్లో కోరిన ఇతర వాదనలను ముందుకు తీసుకురావడానికి ప్రతివాదుల న్యాయవాది మెహతాను అనుమతించలేదు. 1944-45 మదింపు సంవత్సరానికి రూ.47,595 ఆదాయానికి సంబంధించి ఆదాయపు పన్ను చట్టంలోని సెక్షన్ 34(1)(ఎ) కింద ప్రతివాదులకు నోటీసులు జారీ చేసింది. 1957 మార్చి 27న ఆయన ఈ నోటీసు జారీ చేశారు. ప్రతివాదుల తరఫున వాదనలు వినిపిస్తూ రూ.లక్ష లోపు మొత్తానికి సంబంధించి ఈ నోటీసు జారీ చేసినప్పటికీ మదింపు సంవత్సరం ముగిసిన తర్వాత జారీ చేశారని, ఆ నోటీసు

జారీ చేయడానికి కేంద్ర రెవెన్యూ బోర్డు అనుమతిని ఆదాయపు పన్ను అధికారి పొందలేదని, సెక్షన్ 34(1)లోని సెక్షన్ 34(1)లోని క్లాజు (3) ప్రకారం ఆ నోటీసును జారీ చేయాలని కోరారు. నటించు. ఈ కేసు సెక్షన్ 34(1)(ఎ) కిందకు వస్తుందనడంలో ఎలాంటి సందేహం లేదు. ఆ నిబంధన ఇలా ఉంది:

"(1) అయితే-

(ఎ) సెక్షన్22కింద ఒక మదింపుదారుడు ఏ సంవత్సరానికి అయినా తన ఆదాయాన్ని రిటర్న్ చేయడంలో విఫలం కావడం వల్ల లేదా ఆ సంవత్సరానికి అతని మదింపుకు అవసరమైన అన్ని భౌతిక వాస్తవాలను పూర్తిగా మరియు నిజంగా వెల్లడించడంలో విఫలమైన కారణంగా, ఆదాయపు పన్నుకు విధించే ఆదాయం, లాభాలు లేదా లాభాలు ఆ సంవత్సరానికి మదింపు నుండి తప్పించుకున్నాయని ఆదాయపు పన్ను అధికారి విశ్వసించడానికి కారణం ఉంది. లేదా తక్కువ అంచనా వేయబడి ఉండవచ్చు, లేదా చాలా తక్కువ రేటుతో మదింపు చేయబడి ఉండవచ్చు, లేదా చట్టం కింద అధిక ఉపశమనానికి గురి చేయబడి ఉండవచ్చు, లేదా అధిక నష్టం లేదా క్షీణత భత్యం లెక్కించబడింది, లేదా .... క్లాజ్ (ఎ) కిందకు వచ్చే సందర్భాల్లో ఆయన ఎప్పుడైనా. . . . . . సెక్షన్ 22యొక్క సబ్ సెక్షన్ (2) కింద నోటీసులో చేర్చగల అన్ని లేదా ఏపైనా ఆవశ్యకతలతో కూడిన నోటీసును మదింపుదారునికి అందించండి మరియు అటువంటి ఆదాయం, లాభాలు లేదా లాభాలను మదింపు చేయడం లేదా తిరిగి మదింపు చేయడం లేదా నష్టం లేదా తరుగుదల భత్యాన్ని తిరిగి చెల్లించడం; మరియు ఈ చట్టంలోని నిబంధనలు, సాధ్యమైనంతవరకు, ఆ నోటీసు ఆ ఉపవిభాగం కింద జారీ చేయబడిన నోటీసు వలె తదనుగుణంగా వర్తిస్తాయి: .

మేము సంబంధిత భాగాన్ని మాత్రమే ఉదహరించాము. తరువాత ఈ విధంగా మొదటి నిబంధనను అనుసరిస్తుంది:

1941 మార్చి 31వ తేదీతో ముగిసే సంవత్సరానికి ముందు సంవత్సరానికి ఆదాయపు పన్ను అధికారి సబ్ సెక్షన్ (1) (ఐ) క్లాజ్ (ఎ) కింద నోటీసు జారీ చేయరాదు.

(ii) ఏ సంవత్సరానికైనా, ఆ సంవత్సరం ముగిసిన తరువాత, మదింపు నుండి తప్పించుకున్న లేదా చాలా తక్కువ రేటుతో మదింపు చేయబడిన లేదా ఈ చట్టం కింద అధిక ఉపశమనానికి గురైన లేదా అధికంగా లెక్కించబడిన నష్టం లేదా తరుగుదల భత్యానికి లోనైన ఆదాయపు పన్నుకు విధించే ఆదాయం, లాభాలు లేదా లాభాలు ఉంటే తప్ప, 1941 మార్చి 31వ తేదీ నాటికి ఎనిమిదేళ్లు గడిచినా, ఆ సంవత్సరం లేదా ఆ తర్వాత ఏదేని సంవత్సరానికి లేదా సంవత్సరాలకు కలిపి మొత్తంగా లక్ష రూపాయలు లేదా అంతకంటే ఎక్కువ మొత్తంగా ఒక లక్ష రూపాయలు లేదా అంతకంటే ఎక్కువ ఉండవచ్చు.

(iii) ఏ సంవత్సరానికైనా, అతను అలా చేయడానికి తన కారణాలను నమోదు చేయకపోతే, క్లాజ్ (II) కిందకు వస్తే తప్ప, సెంట్రల్ బోర్డ్ ఆఫ్ రెవెన్యూ, మరియు మరే ఇతర సందర్భంలోనైనా, అటువంటి నోటీసు జారీకి ఇది తగిన కేసు అని నమోదు చేయబడిన కారణాలపై కమీషనర్ సంతృప్తి చెందుతారు: .

అందువల్ల, మదింపుదారు యొక్క ఏదైనా చర్య కారణంగా మదింపుదారుడు ఏ సంవత్సరానికి పూర్తి మరియు ఖచ్చితమైన డిక్లరేషన్ చేయలేదని ఆదాయపు పన్ను అధికారి విశ్వసించడానికి కారణం ఉంటే, దాని ఫలితంగా అతని ఆదాయంలో కొంత భాగం ఆ

సంవత్సరానికి మదింపు నుండి తప్పించుకుందని, ఆదాయపు పన్ను అధికారి ఏ సమయంలోనైనా సిఎల్ (ఎ) కింద నోటీసు జారీ చేయవచ్చు.

సెక్షన్ 34(1)లో పేర్కొన్న రెండు షరతులను పాటించకపోవడం వల్లనే నోటీసు చెడ్డదని ప్రతివాదులు హైకోర్టులో వాదించారు. ఈ వాదనపై హైకోర్టు ఈ విధంగా వ్యాఖ్యానించింది.

" 1957 మార్చి 27న అమల్లో ఉన్న ఈ సెక్షన్ సవరణకు ముందు సెక్షన్ 34(1) (ఎ) కింద నోటీసుల జారీకి సంబంధించి ఎనిమిదేళ్ల కాలపరిమితి, సెక్షన్ 34(1)(బి) కింద వచ్చే కేసులకు నాలుగేళ్ల కాలపరిమితిని కల్పించారు. సవరణ ద్వారా పరిమితిని తొలగించి, సెక్షన్ 34(1) (ఎ) కింద కేసు వస్తే నోటీసు ఇవ్వాలని శాసనసభ కోరింది. ఎప్పుడైనా వడ్డించవచ్చు. అయితే ఏదైనా పరిమితిని తొలగించేటప్పుడు, శాసనసభ మదింపుదారుకు కొన్ని రక్షణలను అందించింది మరియు ఈ రక్షణలు మూడు సంఖ్యలో ఉన్నాయి మరియు వాటిని నిబంధనలో పొందుపరిచారు. మొదటి రక్షణ ఏమిటంటే 1941 మార్చి 31వ తేదీతో ముగిసే సంవత్సరానికి ముందు ఏ సంవత్సరానికి నోటీసు జారీ చేయరాదు; రెండవ రక్షణ ఏమిటంటే, ఎనిమిదేళ్లు గడిచిపోయినట్లయితే, లక్ష రూపాయల కంటే తక్కువ ఆదాయం ఉన్న ఆదాయానికి నోటీసు జారీ చేయకూడదు; మరియు మూడవ రక్షణ ఏమిటంటే, సెంట్రల్ బోర్డ్ ఆఫ్ రెవెన్యూ ఇది నోటీసు జారీకి తగిన కేసు అని నమోదు చేయాల్సిన కారణాలపై సంతృప్తి చెందాలి, ఇది ఎనిమిదేళ్లకు మించిన కాలానికి సంబంధించినది. ఇప్పుడు ఈ నోటీసు లక్ష రూపాయల కంటే తక్కువ మొత్తానికి అని, సెంట్రల్ బోర్డ్ ఆఫ్ రెవెన్యూ ఈ విషయాన్ని అస్సలు పరిగణనలోకి తీసుకోలేదని అంగీకరించారు. అందువల్ల పిటిషనర్ లేవనెత్తిన వాదనకు సమాధానం కనిపించడం లేదు."

మదింపు నుంచి తప్పించుకున్న ఆదాయం లక్ష రూపాయల కంటే తక్కువగా ఉండి, మదింపు సంవత్సరం నుంచి ఎనిమిదేళ్లు దాటిన చోట నోటీసులు జారీ చేయలేమని హైకోర్టు చెప్పడం సరైనదే. అయితే దీనికి ఒక మినహాయింపు ఉంది, ఇక్కడే సెక్షన్ 34 (3) లోని రెండవ నిబంధన ద్వారా ఈ విషయం నియంత్రించబడుతుంది. అయితే, ఈ విషయానికి వస్తే, మేము కొంచెం ఆలస్యంగా వస్తాము. అయితే అంతకంటే ముందు సెంట్రల్ బోర్డ్ ఆఫ్ రెవెన్యూ అనుమతి కూడా అవసరమన్న హైకోర్టు అభిప్రాయాన్ని పరిగణనలోకి తీసుకోవాలి. సెక్షన్ 34(1)లోని క్లాజ్ (3) ప్రకారం నోటీసులు జారీ చేయడానికి ఆదాయపు పన్ను అధికారి నమోదు చేసిన కారణాలతో సెంట్రల్ బోర్డ్ ఆఫ్ రెవెన్యూ సంతృప్తి చెందితేనే నోటీసు జారీ చేయవచ్చు. సౌలభ్యం కోసం ఈ ప్రక్రియను సెంట్రల్ బోర్డ్ ఆఫ్ రెవెన్యూ అనుమతిగా అభివర్ణిస్తున్నాం. అయితే, నిబంధనలోని క్లాజ్ (2) కింద నోటీసు జారీ చేసినప్పుడు మాత్రమే ఈ క్లాజ్ కింద అనుమతి అవసరం. "ఎట్టిపరిస్థితుల్లోనూ క్లాజు (2) కిందకు వస్తుంది" అని శాసనసభ చెప్పినప్పుడు దాని అర్థం అదే. ఎందుకంటే, క్లాజ్ (ii) నిబంధన యొక్క ప్రారంభ పదాలతో చదవాలి: "ఆదాయపు పన్ను అధికారి సబ్ సెక్షన్ (1) లోని క్లాజ్ (ఎ) కింద నోటీసు జారీ చేయకూడదు". కాబట్టి సిఎల్ (iii)లో ఉపయోగించిన "ఏ సందర్భంలోనైనా" అనే పదాలు క్లాజ్ (II) కింద నోటీసు జారీ చేయగల కేసును మాత్రమే సూచిస్తాయని స్పష్టమవుతుంది. తప్పించుకున్న ఆదాయం లక్ష రూపాయలు లేదా అంతకంటే ఎక్కువ ఉంటేనే అటువంటి నోటీసు జారీ చేయవచ్చు. అయితే ఈ నిబంధనలోని క్లాజ్ (2) కేవలం లక్ష రూపాయలు, అంతకంటే ఎక్కువ మొత్తాన్ని మదింపు చేయడమే కాకుండా లక్ష రూపాయల కంటే తక్కువ మదింపులకు సంబంధించినదని, అందువల్ల ప్రస్తుత సందర్భంలో కూడా సెంట్రల్ బోర్డ్ ఆఫ్ రెవెన్యూ అనుమతి అవసరమని ప్రొఫ్ వాదించారు. లక్ష రూపాయల కంటే తక్కువ మదింపుకు సంబంధించి చర్యను మినహాయించడం ద్వారా, క్లాజ్ (II) ఒక రకంగా, ఈ రకమైన తప్పించుకున్న మదింపులతో వ్యవహరిస్తుందని భావించవచ్చు. అయితే ఈ కారణంగా సీఎల్ (3) దానికి సంబంధించి నోటీసు ఇవ్వాలంటే సెంట్రల్ బోర్డ్ ఆఫ్ రెవెన్యూ అనుమతి తీసుకోవాల్సి ఉంటుందనడం పొరపాటే అవుతుంది. ఇదివరకే చెప్పినట్లు క్లాజ్ (2) కింద నోటీసు జారీ చేసినప్పుడు, సీఎల్ (2) నిర్మాణంలో ఒక వర్గానికి సంబంధించి ఎలాంటి

నోటీసులు జారీ చేయలేనప్పుడు, సెంట్రల్ బోర్డ్ ఆఫ్ రెవెన్యూ అనుమతి అవసరం ఉండదు. సెక్షన్ 34లోని సబ్ సెక్షన్ (3)కు రెండో నిబంధన ద్వారా నోటీసు జారీ చేస్తే, సెక్షన్ 34లోని సబ్ సెక్షన్ (1)లోని క్లాజ్ (3)లో పేర్కొన్న "మరేదైనా సందర్భంలో" నోటీసు అవుతుంది మరియు అటువంటి సందర్భంలో అవసరమైన అనుమతి కమిషనర్ కు మాత్రమే ఉంటుంది. ఈ కేసులో అటువంటి అనుమతి లభించింది మరియు అందువల్ల, సెంట్రల్ బోర్డ్ ఆఫ్ రెవెన్యూ యొక్క అనుమతి పొందనందున నోటీసు చెడ్డదని చెప్పలేము. ఇక ఈ విషయానికి వస్తే..

ఆదాయపు పన్ను అధికారి అధికారాలపై సిఎల్ (2) విధించిన మొదటి నిబంధన ప్రకారం ఆ సంవత్సరం ముగిసి ఎనిమిదేళ్లు గడిచినా మదింపు నుంచి తప్పించుకున్న ఆదాయం లక్ష రూపాయలు లేదా అంతకంటే ఎక్కువ ఉంటే తప్ప అటువంటి నోటీసు జారీ చేయరాదు. ఇక్కడ మదింపు నుంచి తప్పించుకున్న ఆదాయం లక్ష రూపాయల లోపు ఉందని, మదింపు సంవత్సరం నుంచి ఎనిమిదేళ్లకు పైగా గడిచిపోయిందని, దీనికి సంబంధించి ఆదాయం మదింపు నుంచి తప్పించుకున్నట్లు ఆరోపణలు ఉన్నాయి. అందువల్ల సీఎల్ (2) కింద ఎలాంటి నోటీసు జారీ చేయలేమని స్పష్టం చేశారు. అయితే ఆదాయపు పన్ను శాఖ అధికారి ఇచ్చిన సమాధానం ఏమిటంటే, సబ్-ఎస్ లకు రెండవ నిబంధన ద్వారా పరిమితి తొలగించబడుతుంది. (3) 34 వ అధ్యాయం. 34(3)ను, దానికి రెండో నిబంధనను ఉదహరిస్తాం. అవి ఇలా నడుస్తాయి:

సెక్షన్ 28లోని సబ్ సెక్షన్ (1)లోని క్లాజ్ (సి) వర్తించే సెక్షన్ 23 కింద మదింపు ఉత్తర్వులు లేదా క్లాజ్ పరిధిలోకి వచ్చే కేసుల్లో మూల్యాంకనం లేదా పునః మూల్యాంకన ఉత్తర్వులు తప్ప మదింపు లేదా పునః మూల్యాంకన ఉత్తర్వులు లేవు.

(ఎ) ఈ సెక్షన్ యొక్క సబ్ సెక్షన్ (1) లేదా సబ్ సెక్షన్ (]A) యొక్క ఆదాయ లాభాలు లేదా లాభాలను మొదట మదింపు చేయదగిన సంవత్సరం చివరి నుండి నాలుగు సంవత్సరాల గడువు ముగిసిన తరువాత చేయాలి:

సెక్షన్ 27కింద చేసిన పునఃసమీక్షకు లేదా సెక్షన్31 కింద ఒక ఉత్తర్వు లేదా ఆదేశాలను అమలు చేయడానికి లేదా అమలు చేయడానికి ఏదైనా చర్య తీసుకోవడానికి లేదా ఏదైనా ఉత్తర్వు, మదింపు లేదా పునః మూల్యాంకనం చేయడానికి ఈ సెక్షన్ లో ఏదీ వర్తించదు. సెక్షన్ 33, సెక్షన్ 33ఏ, సెక్షన్ 33బీ. సెక్షన్ 66లేదాసెక్షన్ 66ఏ ప్రకారం..

సెక్షన్ 34(3)లోని రెండవ నిబంధనను ఆదాయపు పన్ను అధికారి సహాయంతో నొక్కవచ్చు, ఎందుకంటే నోటీసు జారీ చేయడంలో అతను ఉన్నత ఆదాయపు పన్ను అథారిటీ ఉత్తర్వులలో ఉన్న ఆదేశాలను అమలు చేస్తున్నాడు.

ఈ కేసును విచారించిన హైకోర్టు తన తీర్పులో ఈ విధంగా పేర్కొంది.

సెక్షన్ 34(1)(ఎ) ప్రకారం ఎనిమిదేళ్ల కాలపరిమితి ఉన్నప్పుడు సెక్షన్ 34(3)కు రెండో నిబంధనను అనుసరించాల్సి వచ్చింది. పరిమితి తర్వాత నోటీసులు జారీ చేయాలనుకుంటే సెక్షన్ 34(3)ను ఆదాయపు పన్ను శాఖ ఆశ్రయించాల్సి ఉంటుందని, సెక్షన్ 34(1) (ఎ) కిందకు వచ్చే కేసులో ఎనిమిదేళ్ల తర్వాత ఆదాయపు పన్ను అథారిటీ జారీ చేసిన ఉత్తర్వుల ఫలితంగానే నోటీసు జారీ చేయవచ్చని పేర్కొంది. కానీ ఇటీవలి సవరణ కారణంగా పరిమితి ప్రశ్న తలెత్తదు, కానీ చట్టసభలు ఇప్పటికే సూచించిన విధంగా కొన్ని రక్షణలను కల్పించాయి. కాబట్టి ఆదాయపు పన్ను అథారిటీ ఆదేశాల మేరకు నోటీసు జారీ చేసినా, ఇవ్వకపోయినా, ఎనిమిదేళ్లకు మించి జారీ చేసిన నోటీసు అయితే సెక్షన్ 34(1)లోని నిబంధనలో పేర్కొన్న షరతులను పాటించాలి. అందువల్ల, ఫలితం ఏమిటంటే, కొన్ని విషయాలలో పన్ను చెల్లింపుదారుకు వ్యతిరేకంగా చట్టాన్ని మరింత కఠినతరం చేశారు; మరియు ఇతర విషయాలలో ఇది మరింత మృదువుగా చేయబడింది. ఈ సవరణకు ముందు ఆదాయపు పన్ను అథారిటీ ఉత్తర్వుల్లోని ఆదేశాలను అమలు చేయడానికి నోటీసు జారీ చేస్తే, ఎనిమిదేళ్ళ తర్వాత, ఏ మొత్తం అయినా సరే, ఆ మొత్తానికి సంబంధించి నోటీసు జారీ చేయవచ్చు. ఇప్పుడు నోటీసు జారీకి ఆదేశాలు అవసరం లేదు. అయితే, తప్పించుకున్న ఆదాయం లక్ష రూపాయలు కూడా లేని పన్ను చెల్లింపుదారుడికి పూర్తిగా రక్షణ ఉంటుందని, ఆదాయపు పన్ను అథారిటీ ఉత్తర్వుల్లో ఆదేశాలు ఉన్నప్పటికీ,

తప్పించుకున్న ఆదాయం లక్ష రూపాయల కంటే తక్కువగా ఉంటే పన్ను చెల్లింపుదారుడిపై ఎటువంటి నోటీసు జారీ చేయలేమని పేర్కొంది. అందువల్ల ఒకవైపు లక్ష రూపాయల లోపు ఆదాయం ఉన్న పన్ను చెల్లింపుదారుడు సవరణకు ముందు కంటే మెరుగైన స్థితిలో ఉన్నాడు. లక్ష రూపాయలకు పైగా ఆదాయం ఉన్న పన్ను చెల్లింపుదారుడిపై ఆదాయపు పన్ను అథారిటీ ఉత్తర్వుల్లో ఉన్న ఆదేశాలు లేకుండానే అతనిపై చర్యలు తీసుకోవచ్చు కాబట్టి సెక్షన్ 34(3)లోని రెండో నిబంధనలోని నిబంధనలు ఒక కేసుకు వర్తించవని హైకోర్టు అభిప్రాయపడింది. అక్కడ తప్పించుకున్న అంచనా లక్ష రూపాయల కంటే తక్కువ మరియు ఎనిమిదేళ్లకు పైగా గడిచిపోయింది. సెక్షన్ 34లోని సబ్ సెక్షన్ (3)లోని రెండో నిబంధనను మొదట 1953 చట్టం 25 ద్వారా, ఆ తర్వాత 1956 చట్టం 18 ద్వారా సవరించిన విషయాన్ని హైకోర్టు విస్మరించింది. ఈ సవరణలకు ముందు ఈ విధంగా ఉంది:

సెక్షన్ 27కింద చేసిన పునః మూల్యాంకనానికి గానీ, సెక్షన్ 31, సెక్షన్ 33కింద ఇచ్చిన ఉత్తర్వులకు గానీ ఈ సబ్ సెక్షన్ లో ఏదీ వర్తించదని స్పష్టం చేసింది.సెక్షన్ 33ఏ,సెక్షన్ 33బీ,సెక్షన్ 66లేదాసెక్షన్ 66ఏ.

1953 సవరణ ద్వారా, "ఉప-విభాగం" అనే పదాలకు, "ఏదైనా చర్య తీసుకోవడానికి లేదా ఏదైనా ఉత్తర్వు, మూల్యాంకనం లేదా పునః మూల్యాంకనం చేయడానికి సమయాన్ని పరిమితం చేసే విభాగం" అనే పదాలు భర్తీ చేయబడ్డాయి. 1956 నాటి సవరణ ద్వారా ఇది ఇప్పటికే మనం ఉదహరించినట్లుగా ఉంది. ప్రస్తుత రూపంలో ఉన్న నిబంధన ఇక్కడ వర్తింపజేస్తే అది సెక్షన్ 34(1) మొత్తాన్ని శాసిస్తుంది, ఫలితంగా సెక్షన్ 34(1)లోని మొదటి నిబంధనలోని క్లాజ్ (2)లో పరిమితిని కల్పించిన పరిమితికి సంబంధించి తప్పించుకున్న మదింపును కూడా కలిగి ఉంటుంది. ఫలితమే మా అభిప్రాయం. 1953 నాటి సవరణ చట్టం ప్రకారం కాకుండా 1953 నాటి సవరణ చట్టం ప్రకారం ఈ కేసు నమోదైతే, 1953 నాటి సవరణ 1953 ఏప్రిల్ 1 నుంచిఅమల్లోకి వచ్చింది.

సెక్షన్ 34(1)లో చేసిన మార్పుల ప్రభావానికి సంబంధించి మేధావులు వ్యక్తం చేసిన అభిప్రాయాన్ని పక్కన పెడితే, మేము ఇంతకు ముందు పేర్కొన్న షరతులతో కూడిన ఒక అభిప్రాయం సరైనది కాదు- ప్రతివాదులకు జారీ చేసిన నోటీసు యొక్క చెల్లుబాటును అంతిమంగా నిర్ణయించాల్సిన చట్టంలోని సెక్షన్ 34(3)లోని రెండవ నిబంధనలో ఉంచాల్సిన సరైన నిర్మాణాన్ని పరిగణనలోకి తీసుకోకపోవడం. మనం ఇంతకు ముందు చెప్పినట్లుగా, తీర్పు ప్రారంభంలో, విద్యావంతులైన న్యాయమూర్తులు తమ దృష్టిని ఆచరణాత్మకంగా ప్రతివాదులకు అనుకూలంగా నిర్ణయించిన సెక్షన్ (3) నుండి సెక్షన్ 34 (1) నిర్మాణంపై మాత్రమే పరిమితం చేశారు మరియు వారు లేవనెత్తిన ఇతర అంశాలను వాదించడానికి అనుమతించలేదు. ఈ ఇతర అంశాలను నిర్ణయించాలని మేము ప్రతిపాదించడం లేదు, ప్రత్యేకించి వాదన కోసం లేవనెత్తిన వాదనలు ఏమిటనే దానిపై పార్టీలు ఏకీభవించనందున.

పైన చెప్పిన కారణాల వల్ల హైకోర్టు నిర్ణయం తప్పని స్పష్టమవుతోంది. అందువల్ల అప్పీలుకు అనుమతిస్తున్నాం, హైకోర్టు ఉత్తర్వులను పక్కనపెట్టి, ప్రతివాదులు తమ ముందు లేవనెత్తిన, కానీ అవి వినబడని ఇతర అంశాలను పరిగణనలోకి తీసుకోవడానికి కేసును ప్రభుత్వానికి పంపుతున్నాం. ఖర్చుల విషయానికొస్తే వారు హైకోర్టులో అప్పీలు ఫలితానికి కట్టుబడి ఉండాలని మేము భావిస్తున్నాము. అప్పీలుకు అనుమతి ఇచ్చి రిమాండ్ కు తరలించారు.